

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Z. K.**, , zastoupená JUDr. Jiřím Rakem, advokátem se sídlem Štefánikova 58/31, Kopřivnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem ul. 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupená JUDr. Markem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 91/28, Karviná, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2015, č. j. 22 A 136/2013 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2015, č. j. 22 A 136/2013 - 54, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 23. 7. 2013, č. j. MSK 105175/2013, jímž byla zamítnuta podaná odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 5. 2013, č. j. MMFM 55184/2013, o odnětí vlastnického práva stěžovatelky k pozemkům p. č. 1748/27 a p. č. 1748/32 v k. ú. Rychaltice ve prospěch osoby zúčastněné na řízení za účelem stavby silnice I/48 Rychaltice - Frýdek-Místek.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se neztotožňuje s námitkou týkající se neexistence veřejného zájmu na stavbě příjezdové komunikace k silnici I/48 Rychaltice - Frýdek - Místek na předmětných pozemcích. Krajský úřad se otázkou existence veřejného zájmu zabýval a dovodil, že je dán nutností umožnit vlastníkově stolárny a vlastníkům dalších staveb příjezd k jejich nemovitostem. Tento veřejný zájem není oslaben tím, že stěžovatelka, případně vlastníci dalších nemovitostí, nedali souhlas s vybudováním sjezdů ze svých nemovitostí na příjezdovou komunikaci, neboť tato skutečnost nevylučuje fakticitu jejich zájmu mít k nemovitostem zajištěnu dopravní obslužnost. Při posouzení veřejného zájmu je třeba vycházet z významu celé stavby, zvláště jedná-li se o tak rozsáhlou stavbu, jako je rychlostní silnice. Veřejný zájem je určován stavbou „hlavní“ a optikou jejího významu je nutno pohlížet na stavby doplňkové (obslužné a příjezdové komunikace, nájezdy apod.). Stěžovatelčiny námitky proti způsobu provedení stavby opěrné zdi nemají ve vyvlastňovacím řízení místo, neboť se vztahují k řízení územnímu, v němž také byly řešeny. Přesah těchto otázek do vyvlastňovacího řízení nemá oporu v žádném zákonném ustanovení. Krajský soud neprovedl důkaz správním spisem vedeném v řízení o dodatečném povolení stavby příjezdové komunikace, které dosud nebylo pravomocně ukončeno, jelikož rozhodnutí, které bude v tomto řízení vydáno, není podkladem pro vyvlastňovací řízení. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že vyvlastnění předmětných nemovitostí znemožní stěžovatelce řádné hospodaření se dřevem. Tato otázka již byla řešena v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 22 A 3/2010, v němž dospěl krajský soud závěru, že navrhovaná pozemní komunikace bude mít parametry obslužné komunikace respektující zákonné a normové požadavky, takže nedojde ke zhoršení stávajících poměrů. K otázce uskladnění dřeva uvedl, že zvyklosti stěžovatelky nelze nadřazovat existujícímu veřejnému zájmu. Z obsahu podání stěžovatelky je seznatelné, že je vlastníci také dalších pozemků, které tvoří hospodářský celek a nemožnost jejich využití za účelem skladování dřeva není z jejich tvrzení zřejmá. Stejně tak jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud žalobní námitku, že je v průběhu správního řízení předložený podklad „Koordinační situaci, část 1, km 13,900 – 15,700“ účelově vyrobeným falzem. Jedná se o nepodloženou spekulativní domněnku stěžovatelky, která je v rozporu s obsahem správního spisu. Předmětná listina pouze upřesňuje údaje, které byly obsaženy v jiné listině, která byla do spisu založena dříve. Krajský soud neshledal ani procesní pochybení ohledně zařazení této listiny mezi podklady pro rozhodnutí. Dále krajský soud uvedl, že i když rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 22 A 3/2010, zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. MSK 180393/2009, jímž bylo potvrzeno územní rozhodnutí magistrátu ze dne 1. 10. 2007, č. j. SÚ/18/2003/06/Ra (podkladové rozhodnutí pro rozhodnutí o vyvlastnění), neznamená to, že by územní rozhodnutí pozbylo platnosti, jak dovozuje stěžovatelka. Územní rozhodnutí pouze pozbylo dočasně právní moci, což však nemá za následek jeho neplatnost. Opodstatnění z tohoto důvodu neměla ani žádost stěžovatelky o zrušení rozhodnutí o vyvlastnění podle ust. § 26 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Pro danou věc nemá vliv ani to, že o této žádosti nebylo zatím rozhodnuto.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti namítala, že ve vztahu k předmětné příjezdové komunikaci nebyl dostatečně prokázán veřejný zájem na této stavbě, a tedy ani na vyvlastnění předmětných pozemků. Stěžovatelka poukázala na to, že z předmětné

pokračování

příjezdové komunikace nebudou vybudovány sjezdy na okolní pozemky, s nimiž bylo původně počítáno. Dále poukázala na újmu, která je jí způsobována stavbou opěrné zdi spolu s předmětnou příjezdovou komunikací. Tato újma spočívá především ve snížení kvality bydlení a dále ve znemožnění příjezdu na její pozemek za účelem skladování dříví těženého na jiných jejích pozemcích. Podle stěžovatelky se krajský soud také nedostatečně zabýval otázkou platnosti územního rozhodnutí, které pozbylo platnosti v důsledku zrušení rozhodnutí krajského úřadu, jímž bylo územní rozhodnutí potvrzeno. Za této situace byl magistrát povinen rozhodnutí o vyvlastnění zrušit. Stěžovatelka rovněž namítala vady správního řízení spočívající v zařazení listiny „Koordinační situace, část 1, km 13,900 – 15,700“ mezi podklady pro rozhodnutí. V neposlední řadě také poukázala na to, že magistrát nerozhodl o její žádosti ze dne 5. 4. 2012, v níž požadovala zrušení rozhodnutí o vyvlastnění ve smyslu ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby žádost osoby zúčastněné na řízení o vyvlastnění předmětných pozemků v jejím vlastnictví byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas s napadeným rozsudkem. Podle jejího přesvědčení vydal krajský soud napadený rozsudek po řádném zhodnocení řízení, které probíhalo před správními orgány a není nezákonný. Vybudování účelové komunikace na pozemku stěžovatelky je v souladu s územním plánem pro umístění stavby silnice I./48 v daném úseku a z tohoto důvodu je i vyvlastnění řádně zdůvodněno. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a zcela správným a zákonným způsobem rozhodl o zamítnutí žaloby. Proto osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta a rozsudek krajského soudu potvrzen.

V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení stěžovatelka uvedla, že s vyjádřením nesouhlasí a znovu poukázala na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení nepočítá s možností, že by v budoucnu mělo dojít k vybudování sjezdů z příjezdové komunikace na její pozemek a okolní pozemky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu podala osoba zúčastněná na řízení dne 1. 7. 2005 návrh na vyvlastnění nemovitostí stěžovatelky, konkrétně pozemků p. č. 1748/27 a p.č. 1748/32 v k. ú. Rychaltice za účelem uskutečnění stavby silnice I/48 Rychaltice – Frýdek - Místek. Dne 14. 7. 2005 zahájil Městský úřad Brušperk vyvlastňovací řízení a po provedeném správním řízení vydal dne 22. 11. 2005 rozhodnutí č. j. SÚ/333/1136/05/Br o vyvlastnění předmětných pozemků. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, na základě kterého krajský úřad rozhodnutím ze dne 16. 3. 2006, č. j. MSK 50482/2006, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Účinností zákona o vyvlastnění (1. 1. 2007) se stal věcně příslušným správním orgánem magistrát, který v řízení o vyvlastnění pokračoval. Magistrát vydal dne 3. 1. 2011 rozhodnutí č. j. MMFM 399/2011, jímž rozhodl o vyvlastnění předmětných pozemků. O stěžovatelkou podaném odvolání proti tomuto rozhodnutí opět rozhodl krajský úřad tak, že rozhodnutím ze dne 18. 4. 2011, č. j. MSK 30714/2011, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Po novém projednání věci vydal magistrát dne 25. 8. 2011

rozhodnutí č. j. MMFM 104252/2011, kterým opět rozhodl o vyvlastnění předmětných pozemků. Proti tomuto rozhodnutí podaly odvolání stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení. Rovněž toto rozhodnutí bylo krajským úřadem zrušeno rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, č. j. MSK 167308/2011, a věc byla vrácena k novému projednání. V tomto rozhodnutí krajský úřad magistrátu vytkl jednak nedostatečné odůvodnění nezbytnosti navrženého rozsahu vyvlastnění, a jednak že se nezabýval právní stránkou znaleckého posudku a neuvedl úvahy, které ho vedly k závěru, že znalecký posudek je v pořádku a má dostatečnou vypovídací schopnost, aby na jeho základě mohla být stanovena výše náhrady za vyvlastnění. Dne 5. 4. 2012 podala stěžovatelka žádost o vydání rozhodnutí o zrušení vyvlastnění, v níž uvedla, že rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 22 A 3/2010, bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. MSK 183393/2009, a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku ze dne 1. 10. 2007, č. j. SÚ/18/2003/06/Ra, o umístění stavby, které je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí o vyvlastnění. Podle názoru stěžovatelky rozhodnutí o umístění stavby pozbylo platnosti ve smyslu ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Po novém projednání vydal magistrát dne 23. 5. 2012 rozhodnutí č. j. MMFM 58717/2012, jímž žádost o vyvlastnění osoby zúčastněné na řízení zamítl, protože nebyly doloženy doklady, které by jednoznačně prokazovaly nutnost vyvlastnění předmětných pozemků v navrženém rozsahu. Toto rozhodnutí krajský úřad rozhodnutím ze dne 19. 7. 2012, č. j. MSK 82990/2012, opět zrušil a věc vrátil k novému projednání. Po novém projednání věci vydal magistrát dne 4. 10. 2012 rozhodnutí č. j. MMFM 112256/2012, jímž opět zamítl žádost osoby zúčastněné na řízení. Také toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním. V průběhu odvolacího řízení osoba zúčastněná na řízení předložila výřez z „Koordinační situace, část 1, km 13,900 – 15,700“, včetně popisového pole a legendy. V této koordinační situaci je zachycena stavba silnice 1/48 Rychaltice – Frýdek - Místek, a to včetně vyznačených stavebních objektů, na podkladu katastrální mapy. Krajský úřad rozhodnutí magistrátu rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013, č. j. MSK 142963/2012, zrušil a věc vrátil k novému projednání s tím, že předložená koordinační situace je dalším podkladem pro rozhodnutí. Uložil magistrátu, aby navržený rozsah vyvlastnění posoudil a vycházel z územního rozhodnutí, ověřené dokumentace k územnímu rozhodnutí a ze spisu vedeného v územním řízení. Magistrát měl dále zjistit, zda bude na předmětných pozemcích umístěno těleso komunikace nebo pouze síť a na základě toho posoudit nezbytnost rozsahu vyvlastnění, přičemž v situaci, kdy na většině výměry pozemku bude realizováno těleso komunikace silnice 1/48, případně příjezdové komunikace ke stolárně, nepřipadá v úvahu menší rozsah vyvlastnění, než úplné odejmutí vlastnického práva. Dne 14. 5. 2013 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MMFM 55184/2013, kterým ve výroku 1) podle ust. § 24 odst. 2 písm. a) zákona o vyvlastnění rozhodl o odnětí vlastnického práva stěžovatelky k předmětným pozemkům ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, ve výroku 2) podle ust. § 24 odst. 2 písm. c) zákona o vyvlastnění určil náhradu pro stěžovatelku ve výši 530.000 Kč a uložil osobě zúčastněné na řízení, aby jí tuto náhradu uhradila ve lhůtě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a ve výroku 3) podle ust. § 24 odst. 2 písm. g) zákona o vyvlastnění určil, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění do 2 let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž poukázala na to, že je podána žaloba proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15. 6. 2012, č. j. MSK 182001/2012, jímž bylo potvrzeno územní rozhodnutí. Veřejný zájem je podle jejího názoru nutno posoudit

pokračování

v každém konkrétním případě. Dále také namítala neprokázání důvodností umístění opěrné zdi a znemožnění hospodářského využívání jejích navazujících pozemků v důsledku vyvlastnění. Opakovaně se vyjádřila k podkladu předloženému v předchozím odvolacím řízení (Koordinační situace, část 1, km 13,900 – 15,700) v tom smyslu, že je vyhotoven dodatečně a jedná se o falzum. Proti citovanému rozhodnutí podala odvolání i osoba zúčastněná na řízení. Krajský úřad o odvoláních rozhodl napadeným rozhodnutím.

Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Podle ust. § 3 a § 4 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení. Náhrada za vyvlastnění je upravena v ust. § 10 a násl. zákona o vyvlastnění.

Podle ust. § 24 odst. 1 věta první a 2 zákona o vyvlastnění nebude-li za řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnitelem navržené vyvlastnění, vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnítele zamítne. Dospěje-li vyvlastňovací úřad k závěru, že podmínky pro vyvlastnění byly rozhodne samostatnými výroky o vyvlastnění práv k pozemku nebo ke stavbě a o náhradě za vyvlastnění.

Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve poukázala na neexistenci veřejného zájmu na stavbě příjezdové komunikace na pozemcích, které byly předmětem rozhodnutí o vyvlastnění. K tomu poukázala na probíhající řízení o dodatečném povolení stavby plotu (podél této komunikace) a na to, že z umístění této stavby je zřejmé, že žádný sjezd k její nemovitosti nebo k jiným nemovitostem podél ní, vybudován nebude.

Správní orgány i krajský soud se otázkou existence veřejného zájmu ve svých rozhodnutích zabývaly. Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že příjezdová komunikace (SO 129) je součástí realizace veřejně prospěšné stavby silnice I/48 Rychaltice – Frýdek - Místek. Veřejně prospěšná stavba je v zákoně č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) definována jako stavba pro veřejnou (dopravní) infrastrukturu, která je vymezena ve vydané územně plánovací dokumentaci. Pokud je stavba stavbou pro veřejnou infrastrukturu, je stavbou ve veřejném zájmu. Předmětná stavba je vymezena v Zásadách územního rozvoje Moravskoslezského kraje, resp. v územně plánovací dokumentaci VÚC Beskydy a územním plánu obce Hukvaldy. V Zásadách územního rozvoje Moravskoslezského kraje jsou stanoveny priority územního rozvoje a jednou z nich je i dokončení napojení kraje na silniční síť mezinárodního a republikového významu. V souladu s tímto veřejným zájmem je i umožnění příjezdu po předmětné příjezdové komunikaci, která je navíc jako veřejně prospěšná stavba vymezena v rámci koridoru pro přestavbu silnice I/48 ve výkresu veřejně prospěšných staveb, resp. ve změně územního plánu obce Hukvaldy. Krajský úřad tyto závěry magistrátu převzal a vypořádal odvolací námitky stěžovatelky. V rozhodnutí o odvolání uvedl, že předmětná stavba je stavbou veřejně prospěšnou vymezenou v územně plánovací dokumentaci,

příčemž veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv stěžovatelky. Ve veřejném zájmu je umožnit vlastníku stavby stolárny a dalších staveb, k jejichž dopravní obsluze bude komunikace sloužit, příjezd k jejich nemovitostem. Proto je podmínka podle ust. § 5 zákona o vyvlastnění splněna. Skutečnost, že k pozemkům stěžovatelky nebude vybudován sjezd z příjezdové komunikace ke stolárně, na tento závěr nemá vliv. S uvedenými závěry správních orgánů se ztotožnil i krajský soud, který rovněž dovodil existenci veřejného zájmu v důsledku nutnosti umožnit vlastníku stolárny a vlastníkům dalších staveb příjezd k jejich nemovitostem. Při posouzení veřejného zájmu je podle krajského soudu třeba vycházet z významu celé stavby, zvláště jedná-li se o tak rozsáhlou stavbu, jako je rychlostní silnice. Veřejný zájem je určován stavbou hlavní a optikou jejího významu je nutno pohlížet na stavby doplňkové, kterými jsou obslužné a příjezdové komunikace, nájezdy apod.

Správní orgány i krajský soud se tedy problematikou existence veřejného zájmu na výstavbě předmětné příjezdové komunikace zabývaly a své závěry odůvodnily. Jediný důvod, o který stěžovatelka opírá své tvrzení o neprokázání existence veřejného zájmu, spočívá v tom, že z předmětné komunikace nebudou vybudovány sjezdy k sousedním nemovitostem, včetně pozemků stěžovatelky. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však skutečnost, že v současné době sjezdy z příjezdové komunikace vybudovány nejsou, ani hypotéza, že s jejich vybudováním není počítáno (jak tvrdí stěžovatelka), neznamená, že neexistuje veřejný zájem na vyvlastnění předmětných pozemků převažující nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Nelze přitom odhlédnout od toho, že osoba zúčastněná na řízení v minulosti opakovaně vyvíjela snahu dohodnout se se stěžovatelkou na vybudování takového sjezdu. Skutečnost, že stěžovatelka, popř. i majitelé sousedních pozemků, nebyla ochotna se na vybudování sjezdu ke svým pozemkům s osobou zúčastněnou na řízení dohodnout, nemá za následek oslabení, nebo dokonce popření, veřejného zájmu na vybudování předmětné stavby. Proto námitku týkající se neexistence veřejného zájmu vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako neopodstatněnou.

Stěžovatelka dále brojí proti újmě, která jí má být způsobena stavbou opěrné zdi spolu s předmětnou příjezdovou komunikací, protože dojde ke snížení kvality stěžovatelčina bydlení a bude znemožněn příjezd na její pozemek za účelem skladování dříví.

Jak vyplývá z úvodních ustanovení zákona o vyvlastnění, účelem institutu vyvlastnění je realizace odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, v intencích stanovených tímto zákonem a ústavním pořádkem (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), pro účely stanovené zvláštním zákonem, pokud veřejný zájem na dosažení jejich účelu převažuje nad zachováním dosavadních, práv vyvlastňovaného. Ve vyvlastňovacím řízení je tedy rozhodováno o otázkách vlastnických, nikoliv o otázkách vlastností staveb, které mají být na pozemku umístěny. Stejně tak nemohou být v řízení o vyvlastnění řešeny dopady, které nastanou v důsledku realizace předmětných staveb do práv majitelů okolních nemovitostí. Tyto otázky jsou v souladu s ust. § 84 a násl. stavebního zákona předmětem územního řízení. Územní rozhodnutí vydané v územním řízení, jehož byla stěžovatelka účastníkem, je podle ust. § 18 odst. 3 zákona o vyvlastnění jedním z podkladů pro rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení. Správní orgán, který o vyvlastnění rozhoduje, není oprávněn znovu posuzovat charakter předmětné stavby, o

pokračování

jejímž umístění již bylo rozhodnuto v územním řízení. Pokud má účastník řízení k charakteru umísťované stavby námitky, může je uplatnit v územním řízení, což se také stěžovatelka učinila. Nesouhlas účastníka řízení s charakterem stavby nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti vyvlastnítele nebo zrušení rozhodnutí o vyvlastnění. Tyto námitky nemají ve vyvlastňovacím řízení místo. Totéž platí i pro námitky poukazující na důsledky stavby ve vztahu k obhospodařování stěžovatelčiných pozemků. Není přitom pravdou, že by se krajský soud těmito otázkami nezabýval. V napadeném rozsudku předně odkázal na svůj rozsudek ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 22 A 3/2010, týkající se územního rozhodnutí, v němž dospěl k závěru, že navrhovaná pozemní komunikace bude mít parametry obslužné komunikace respektující zákonné a normové požadavky, takže tvrzení, že dojde ke zhoršení stávajících poměrů, je účelové. Dále uvedl, že zvyklosti stěžovatelky týkající se skladování dřeva nelze nadřazovat existujícímu veřejnému zájmu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také vytýkala krajskému soudu nesprávné posouzení otázky platnosti územního rozhodnutí, na jehož podkladu bylo vydáno rozhodnutí o vyvlastnění. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že pozbytí právní moci územního rozhodnutí nemá za následek jeho neplatnost, jak tvrdí stěžovatelka. Stěžovatelka nemá pravdu ani v tom, že pozbytí právní moci územního rozhodnutí lze zhojit pouze vydáním nového územního rozhodnutí. Stěžovatelkou uváděné závěry nemají oporu v právní úpravě. Je třeba poukázat na to, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 11. 2009, č. j. MSK 180393/2009, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno územní rozhodnutí magistrátu ze dne 1. 10. 2007, č. j. SÚ/18/2003/06/Ra, bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 22 A 3/2010. Následně však krajský úřad vydal dne 15. 6. 2012 rozhodnutí č. j. MSK 182001/2012, jímž opět zamítl odvolání a potvrdil územní rozhodnutí. V době vydání rozhodnutí magistrátu o vyvlastnění č. j. MMFM 55184/2013, tj. dne 14. 5. 2013, tak bylo územní rozhodnutí opět pravomocné. Proti rozhodnutí krajského úřadu byla sice podána žaloba, nicméně tato nemá odkladný účinek. Proto skutečnost, že byla podána, nemá žádný vliv na právní moc územního rozhodnutí. Úkolem soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. je kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62), přičemž v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V opačném případě by své rozhodnutí zatížil zásadní vadou (srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59).

Stěžovatelka dále namítala, že magistrát dosud nerozhodl o její žádosti, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí o vyvlastnění z důvodu pozbytí platnosti územního rozhodnutí podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Podle Nejvyššího správního soudu postup magistrátu ve věci této žádosti nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o vyvlastnění. Tato stížní námitka se týká jiného řízení, protože jak vyplývá z ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, o žádosti o zrušení vydaného rozhodnutí o vyvlastnění je vedeno samostatné správní řízení, nezávislé na původním řízení vyvlastňovacím. Podala-li stěžovatelka žádost podle citovaného ustanovení, bylo povinností magistrátu o této žádosti rozhodnout, ať již kladně nebo záporně. Pokud ale magistrát o žádosti v zákonné lhůtě nerozhodl, lze takový postup hodnotit jako nečinnost správního orgánu. Ochrana účastníka řízení před

nečinností je upravena v ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů a v ust. § 79 a násl. s. ř. s.

Stěžovatelka namítala také vadu řízení spočívající v zařazení dokumentu „Koordinační situace, část 1, km 13,900 – 15,700“ mezi podklady pro rozhodnutí o vyvlastnění. Krajský soud obdobnou žalobní námitku vyhodnotil jako nepodloženou spekulativní domněnku, která je v rozporu s obsahem správního spisu. Jak správně uvedl krajský soud, do správního spisu byly v průběhu řízení o vyvlastnění založeny dvě listiny obsahující koordinační situaci celé příjezdové komunikace, přičemž později předložená listina pouze upřesňovala obsah první, neboť v ní byla uvedena parcelní čísla a hranice pozemků. Jinak jsou obě listiny zcela totožné. Krajský soud neshledal ani procesní pochybení v postupu správních orgánů, když umožnily zařazení této listiny do správního spisu a následně ji vyhodnotily jako podklad rozhodnutí. Stěžovatelka měla možnost se k oběma listinám vyjádřit jako k podkladům rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z čeho konkrétně stěžovatelka dovozuje, že druhá z uvedených listin měla být falzifikátem. Jestliže namítala, že před předložením předmětného podkladu pro rozhodnutí nebyla účastníkům řízení doručena žádná výzva k doplnění listin, resp. že měl být proveden úřední záznam o založení listiny do spisu, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů neomezoval možnost předkládat nové důkazní prostředky. Pokud tedy osoba zúčastněná na řízení jako účastník řízení předložila předmětný podklad bez předchozí výzvy, nejednalo se o protiprávní postup. Vadu řízení mající za následek nezákonnost rozhodnutí nelze spatřovat ani v tom, že předmětný podklad byl přeložen až v řízení o odvolání. V souladu s ust. § 59 odst. 1 citovaného zákona byl odvolací orgán oprávněn doplnit dosavadní řízení o nové podklady pro rozhodnutí (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23). Nelze se ztotožnit ani s tvrzením stěžovatelky, že zařazení předmětného podkladu do správního spisu proběhlo bez jejího vědomí. Jak sama stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti, a jak také vyplývá ze správního spisu, byla krajským úřadem uvědoměna o existenci nového podkladu rozhodnutí a bylo ji umožněno se s ním seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech. Stejně tak nerozhodoval o jejím návrhu na osvobození od soudních poplatků, neboť stěžovatelka byla od soudních poplatků osvobozena v řízení o žalobě a podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. se přiznané osvobození vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

pokračování

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch v řízení neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádnou povinnost, kterou by ji soud uložil, a nebyly ani shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. července 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu